

ROMÂNIA

Avocatul Poporului

Str. George Vraca nr. 8, Sector 1, București
www.avp.ro

Tel.: +40-21-312.71.01, Fax: +40-21-312.49.21, E-mail: avp@avp.ro
Tel. dispecerat: +40-21-312.71.34, E-mail: petitii@avp.ro

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ
NR. 5463 / 04 JUL 2022

AVOCATUL POPORULUI
REGISTRATURĂ GENERALĂ
IEȘIRE Nr. 16257 / 04 JUL 2022

Domnului Marian ENACHE,
Președintele Curții Constituționale,

În conformitate cu dispozițiile art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 15 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată, vă transmitem, alăturat, **sesizarea de neconstituționalitate** referitoare la prevederile **art. 15 alin. (1) și (3) cu referire la sintagma „adunare generală” și art. 33 alin. (3) și (4) din Legea tineretului (PL-x nr. 716/2018)**.

Vă asigur, Domnule Președinte, de înalta mea considerație,

Avocatul Poporului,

Renate Weber
* RO

ROMÂNIA

Avocatul Poporului

Str. George Vraca nr. 8, Sector 1, București
www.avp.ro

Tel.: +40-21-312.71.01, Fax: +40-21-312.49.21, E-mail: avp@avp.ro
Tel. dispecerat: +40-21-312.71.34, E-mail: petitii@avp.ro

În conformitate cu dispozițiile art. 146 lit. a) din Constituția României și ale art. 15 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată,

Avocatul Poporului formulează,
în termenul legal prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, prezenta

*Sesizare de neconstituționalitate
referitoare la prevederile art. 15 alin. (1) și (3) cu referire la sintagma
„adunare generală” și la art. 33 alin. (3) și (4) din Legea tineretului (PL-x nr. 716/2018),
din perspectiva următoarelor*

MOTIVE DE NECONSTITUȚIONALITATE

1. Prevederile art. 15 alin. (1) și (3) din Legea tineretului (PL-x nr. 716/2018) încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din Constituția României

Dispozițiile art. 15 alin. (1) și (3) din Legea tineretului prevăd că: „(1) *Fundațiile județene pentru tineret și a municipiului București sunt persoane juridice de drept privat și de utilitate publică, autonome, neguvernamentale, nepartizane și fără scop lucrativ, constituite în baza prevederilor Decretului-lege nr. 150/1990 privind înființarea fundațiilor pentru tineret, unice la nivelul fiecărui județ și al municipiului București, ale căror adunări generale sunt constituite din reprezentanții organizațiilor neguvernamentale de tineret care își au sediul în unitatea administrativ-teritorială respectivă și care își exprimă adeziunea la scopul acestora; [...](3) *Fundația Națională pentru Tineret este persoană juridică de drept privat și de utilitate publică, autonomă, neguvernamentală, nepartizană și fără scop lucrativ, a cărei adunare generală este constituită din reprezentanții fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București care își exprimă adeziunea la scopul acesteia*”.*

Examinând prevederile menționate mai sus, cu referire la sintagma „adunare generală” apreciem că acestea aduc atingere art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, având consecințe negative asupra securității raporturilor juridice, precum și asupra clarității, preciziei și previzibilității legii.

Astfel, analizând dispozițiile în cauză, observăm că există un paralelism legislativ în privința organelor conducere ale fundațiilor pentru tineret, nefiind clar care anume sunt organele de conducere ale fundațiilor pentru tineret: **adunările generale sau consiliile**.

În susținerea acestui argument, arătăm că, în temeiul art. 15 alin. (1) și (3) din Legea tineretului nr. 350/2006, modificată, fundațiile județene pentru tineret și a municipiului București constituite în baza prevederilor Decretului-lege nr. 150/1990 privind înființarea

fundațiilor pentru tineret, sunt persoane juridice de drept privat și de utilitate publică, autonome, neguvernamentale, nepartizane și fără scop lucrativ, unice la nivelul fiecărui județ și al municipiului București, ale căror adunări generale sunt constituite din reprezentanții organizațiilor neguvernamentale de tineret care își au sediul în unitatea administrativ-teritorială respectivă și care își exprimă adevărată adeziunea la scopul acestora.

Pe de altă parte, potrivit prevederilor **art. 4 din Decretul-Lege nr. 150/1990** „*Conducerea fundațiilor pentru tineret prevăzute la art. 1 se asigură de consiliile formate din reprezentanți ai tuturor organizațiilor de tineret legal constituite la nivel de județe și al municipiului București, cu excepția celor care aparțin partidelor și formațiunilor politice*”.

Totodată, potrivit **art. 5 din Legea nr. 146/2002** privind regimul juridic al fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 166/2002, „*Organele de conducere și control ale fundațiilor județene pentru tineret și a municipiului București sunt: a) consiliul de conducere; b) comisia de cenzori*”, dispozițiile referitoare la adunarea generală - ca for de conducere - **fiind abrogate în anul 2002**.

Din examinarea **art. 15 alin. (1) și (3) din Legea tineretului**, observăm că, ulterior abrogării operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 166/2002, se revine la sintagma "*adunări generale*" în contextul fundațiilor pentru tineret. În aceste condiții se realizează o suprapunere în conducere a „*consiliului*” prevăzut în Decretul-lege nr. 150/1990 și în Legea nr. 146/2002, modificată și completată, pe de o parte, și „*adunarea generală*” prevăzută de Legea tineretului, pe de altă parte.

În măsura în care, intenția legiuitorului ar fi fost ca adunările generale să fie organele de conducere ale fundațiilor pentru tineret, pentru a integra organic legea criticată în sistemul normativ și pentru a evita paralelismul legislativ, acesta ar fi trebuit să abroge expres textele din Decretul-lege nr. 115/1990 și Legea nr. 146/2002, modificată și completată, care vin în conflict cu cele din legea criticată. Însă, întrucât legiuitorul nu a realizat această modificare, s-a creat o situație de **incoerență legislativă** concretizată în dublarea, în dreptul pozitiv, a unei reglementări referitoare la organele de conducere ale fundațiilor de tineret, ceea ce demonstrează existența unui paralelism legislativ.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că „*legile și ordonanțele/ordonanțele de urgență aflate în vigoare se bucură de prezumția de constituționalitate, astfel că orice intervenție legislativă ulterioară cu privire la obiectul lor de reglementare nu se poate transforma într-o reglementare concurentă actului normativ aflat în vigoare, ci trebuie să respecte această prezumție, modificând, completând sau abrogând, după caz, reglementarea inițială*” (a se vedea **Decizia Curții Constituționale nr. 242/2020**).

Astfel, legea criticată nesocotește, în ceea ce privește obiectul de reglementare, cerințele obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, generând un paralelism legislativ, interzis de prevederile **art. 16 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată și modificată, paralelism care determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate legislative.**

În acest sens, cu privire la existența unor paralelisme de reglementare, în jurisprudența sa, spre exemplu, **Decizia nr. 420/2019**, Curtea Constituțională a reținut că, deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, prin reglementarea acestora *legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ*, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații ce respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare.

În consecință, considerăm că **prevederile art. 15 alin. (1) și (3) din Legea tineretului (PL-x nr. 716/2018) încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din Constituția României.**

2. Prevederile art. 33 alin. (3) și (4) din Legea tineretului (PL-x nr. 716/2018) încalcă prevederile art. 1 alin. (5) și ale art. 49 alin. (5) din Constituția României

Dispozițiile art.33 alin.(3) și (4) din Legea tineretului, prevăd că „Autoritățile administrației publice, societățile comerciale al căror acționar majoritar este statul prin autoritățile sale, societățile comerciale ai căror acționari majoritari sunt societățile comerciale la care statul prin autoritățile sale este acționar majoritar, precum și persoanele juridice de drept privat care detin statut de utilitate publică inclusiv datorită bazei materiale de tineret pe care o dețin sau o administrează, sunt obligate să păstreze destinația acesteia în proporție de cel puțin 50% și să o mențină în stare de funcționare. [...] (4) Schimbarea destinației în proporție mai mare de 50%, pentru o perioadă neîntreruptă mai mare de 6 luni sau desființarea unor baze de tineret aparținând domeniului public ori privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale se va putea face numai cu constituirea sau asigurarea prealabilă a altor baze de tineret similare celor desființate, care vor avea o suprafață utilă pentru activități de tineret echivalentă cu cel puțin jumătate din suprafața totală propusă spre desființare sau schimbare de destinație. Noua bază de tineret trebuie să fie în aceeași unitate administrativ-teritorială în care avea sediu fosta bază de tineret”.

Examinând prevederile menționate mai sus, apreciem că acestea aduc atingere **principiului previzibilității legii** prevăzut de art. 1 alin. (5), precum și **dispozițiilor art. 49 alin. (5) din Constituție**.

Autoritatea legiuitoare, Parlamentul sau Guvernul, după caz, are obligația de a edicta norme care să respecte trăsăturile referitoare la **claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate**. Referitor la aceste cerințe, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în mod constant, statuând că o normă este previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane - care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate - să își corecteze conduita (Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în Cauza Rotaru împotriva României, Hotărârea din 23 septembrie 1998, pronunțată în Cauza Petra împotriva României), iar cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă (Hotărârea din 26 aprilie 1979, pronunțată în *Cauza Sunday Times împotriva Regatului Unit*).

Potrivit **art. 19 alin. (1) și (2) din Legea nr. 146/2002, cu modificările și completările ulterioare**, „*Patrimoniul fundației județene pentru tineret sau a municipiului București este constituit din:*

a)imobile - construcții și terenuri - ,fonduri bănești și alte active care au aparținut fostei organizații a Uniunii Tineretului Comunist din județul respectiv sau din municipiul București;

b)imobile, precum și fonduri materiale și financiare dobândite în timpul funcționării fundației județene pentru tineret sau a municipiului București”.

Totodată, prevederile **art. 33 alin. (3) și (4) din Legea tineretului** permit autorităților administrației publice, societăților comerciale al căror acționar majoritar este statul prin autoritățile sale, societăților comerciale ai căror acționari majoritari sunt societățile comerciale la care statul prin autoritățile sale este acționar majoritar, precum și persoanelor juridice de drept privat care detin statut de utilitate publică **să schimbe destinația bunurilor pe care le dețin sau le administrează**.

Schimbarea destinației, în proporție mai mare de 50%, pentru o perioadă neîntreruptă mai mare de 6 luni sau desființarea unor baze de tineret aparținând domeniului public ori privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale se va putea face numai cu constituirea sau asigurarea prealabilă a altor baze de tineret similare celor desființate.

Astfel, obsevăm că prevederile art. 33 alin. (3) și (4) din Legea tineretului permit, în mod expres, **schimbarea destinației bunurilor, putând să apară interpretări arbitrare care pot avea ca efect schimbarea totală a destinației bunurilor** (de exemplu, în scop comercial), **în detrimentul tinerilor și contrar dezvoltării personale și profesionale a acestora**.

Mai mult, potrivit **art. 49 alin. (5) din Constituție**, „*Autoritățile publice au obligația să contribuie la asigurarea condițiilor pentru participarea liberă a tinerilor la viața politică, socială, economică, culturală și sportivă a țării*”, lucru care nu ar mai putea fi posibil să se realizeze, prin schimbarea destinației bunurilor.

În plus, trebuie avute în vedere și prevederile **art. 19 alin. (3) din Legea nr. 146/2002, cu modificările și completările ulterioare**, potrivit căreia „*Patrimoniul prevăzut la alin. (1) este administrat în folosul tinerilor și al structurilor de tineret interesate (...)*”.

Menționăm și faptul că, în acest sens, Curtea Constituțională, prin jurisprudența sa, precum și prin jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului (Hotărârea din 5 ianuarie 2000, pronunțată în *Cauza Beyeler împotriva Italiei*, Hotărârea din 23 noiembrie 2000, pronunțată în *Cauza ex-regele Greciei și alții împotriva Greciei*, și Hotărârea din 8 iulie 2008, pronunțată în *Cauza Fener Rum Patrikligi împotriva Turciei*) au statuat că principiul legalității presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor, conducând la caracterul de *lex certa* al normei (a se vedea, în acest sens, spre exemplu, **Deciziile Curții Constituționale nr. 189/2006 și nr. 26/2012**).

Față de cele de mai sus, **Avocatul Poporului apreciază că argumentele invocate susțin neconstituționalitatea prevederilor art. 15 alin. (1) și (3) din Legea tineretului (PL-x nr. 716/2018)**, cu referire la sintagma „*adunare generală*”, din perspectiva existenței unui paralelism legislativ, prohibit de **art. 1 alin. (5) din Constituție și art. 16 din Legea nr. 24/2000, republicată și modificată, precum și a art. 33 alin. (3) și (4) din Legea tineretului (PL-x nr. 716/2018)**, din perspectiva încălcării **art. 1 alin. (5) și art. 49 alin. (5) din Legea fundamentală și solicită Curții Constituționale pronunțarea unei decizii de admitere a obiecției de neconstituționalitate astfel cum a fost invocată.**

AVOCATUL POPORULUI;

